

LIBRIS

We know
books

Costel Stancu - Noaptea creioanelor lungi
Seria Poezie | Colecția Prezent

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STANCU, COSTEL

Noaptea creioanelor lungi / Costel Stancu. - București: Casa de pariuri literare,
2022

ISBN 978-606-990-460-2

821.135.1

Noaptea creioanelor lungi

Costel Stancu

casa de pariuri literare

<i>Te iubești cu fantoma din mintea ta</i>	5
<i>Te-ai născut prezumtiv vinovată</i>	6
<i>Sînt gropar într-un oraș</i>	7
<i>Trăim în lumi paralele</i>	8
<i>Fugi</i>	9
<i>Mă priveai (ne)vinovată</i>	10
<i>Dau ocol casei tale</i>	11
<i>Trece ziua</i>	12
<i>Poezia e felul meu de a mă preface fericit</i>	13
<i>Ce ați face voi</i>	14
<i>vine o pasăre la mine să își amanezeze inelul de pe picior</i>	15
<i>dimineată confundă vin păsări să bea apă</i>	16
<i>Înainte de a adormi</i>	17
<i>Cineva repară avioanele împușcate de mine</i>	18
<i>Cînd mi se face dor de mine</i>	19
<i>Du-te în grajdurile acelea, acolo vei găsi niște cai</i>	20
<i>călătoresc pe rîu în jos într-un sicriu</i>	21
<i>aș vrea să fiu</i>	22
<i>De vrei să nu mă rătăcesc, nu împrăștia norii</i>	23
<i>e altcumva decît ne imaginam</i>	24
<i>Nimeni nu știa cum apăruse în oraș</i>	25
<i>sînt singur pe cer același soare</i>	26
<i>Nu am nevoie de dragostea ta</i>	27
<i>te trezești năuc oul e scris pe dinăuntru toată noaptea</i>	28
<i>nebunia lui era să meargă în fiecare dimineată</i>	29
<i>mi-a căzut în creștet și ultima picătură de apă</i>	30
<i>privesc pe fereastră</i>	31
<i>zadarnic te chinuiești ieșirea din tine însuți e o alergare</i>	32
<i>femeia care te iubește cu adevărat</i>	33
<i>astăzi pleci singur pe un altfel de drum</i>	34
<i>Ce vād</i>	35
<i>mă gîndesc la morții mei</i>	36
<i>stați față în față deodată privirea ei se preface</i>	37
<i>dacă mă iubești</i>	38
<i>niciodată nu rămîi cu adevărat singur</i>	39

<i>lăsați poetul să doarmă cu capul pe masă</i>	40
<i>scrii mereu foile se adună una peste cealaltă</i>	41
<i>prea ușor m-ai lăsat să ajung la inima ta</i>	42
<i>picta cu atîta har</i>	43
<i>dimineată senină o pasăre cîntă cîntecul ei</i>	44
<i>mereu ai fost diferit de ceilalți</i>	45
<i>tu m-ai părăsit acum nouă vieți</i>	46
<i>nu bea paharul pînă la fund nu cînta ultima notă</i>	47
<i>a venit vremea să te desparți de trup să renunți</i>	48
<i>toate lipsesc din ele însele</i>	49
<i>nu de mine rîdeți ci de voi înșivă naivilor spune clovnul</i>	50
<i>porți înăuntru-ți o firidă în care te ascunzi uneori</i>	51
<i>e a șaptea dimineată a lumii</i>	52
<i>știi încă de pe acum că nu voi fi un bătrîn seducător</i>	53
<i>noapte tîrzie foi albe o floare în ochiul uscat</i>	54
<i>te întrebi dacă omul a pășit cu adevărat pe lună</i>	55
<i>Sîntem atît de apropiați</i>	56
<i>îți amintești</i>	57
<i>uneori</i>	58
<i>eram tînăr</i>	59
<i>ne scoatem inimile</i>	60
<i>Într-o zi</i>	61
<i>e dimineată un copil așază pietricele</i>	62
<i>îți închipui că știi totul atunci spune-mi</i>	63
<i>ne bem vinul din găoci de ouă</i>	64
<i>să porți într-un buzunar zahăr iar în celălalt sare</i>	65
<i>Vine o vreme cînd fiecare păpușă</i>	66
<i>toate sînt la locul lor</i>	67
<i>E dimineată</i>	68
<i>oare mai trăiești suflete</i>	69
<i>sfîrșitul lumii o să vină</i>	70
<i>Dușmanul tău poate fi în adîncul fîntînii</i>	71
<i>Umblu prin oraș cu propria-mi fotografie</i>	72
<i>după ce termin poemul scot o pasăre din colivie</i>	73
<i>cu îngăduință îți dezleagă lanțurile de la mîini și picioare</i>	74
<i>cînd eram copil</i>	75
<i>ți-e greu să alegi între bărbatul care îți bate cuie</i>	76

- îți privești cu indiferență trupul cum plutește* | 77
stai sub un pom și taci | 78
până să vin eu pe lume | 79
te așază cu spatele la zid și îți desenează conturul | 80
Găsești răspuns doar înăuntru-ți | 81
hrănești | 82
îmi împart singurătatea cu Celălalt | 83
cui îi trebuie dragostea ta | 84
Trăiesc în umbra unei femei adormite | 85
nimeni nu știe de unde vii încotro pleci | 86
Cînd dorm | 87
Nimic din ceea ce spui | 88
Te-au legat la ochi | 89
De cînd a aflat că sufletul are greutate | 90
te trezești scuturi un clopoțel de argint | 91
O vreme | 92
Descopăr | 93
Jucăm zaruri | 94
Sînt singur | 95
Sfios ca o virgulă în biblioteca Vaticanului | 96
o casă | 97
cînd nu am inspirație | 98

Te-ai născut prezumtiv vinovată: o piatră azvîrlită la
întîmplare, lovind obrazul celui ce va greși abia mîine.
Încă nu ai deschis ochii. Trăiești într-un cerc ce poate
fi desenat numai din interiorul său,
îți spun. Tu taci. Cît mai e pînă cînd firul de păianjen
va coborî în mijlocul arenei să te salveze dintre
fiarele înfometate? Pînă ce vei deschide,
unul cîte unul, nasturii acestei scrisori
care îți vestește că te-ai născut? Femeie
a tuturor bărbaților, ție îți scriu acum!
Pe tine nu te hrănește nimeni cu faguri de miere,
nu îți cîntă nimeni la harpe cu corzi din fire de pădăie.
Vin, îți risipesc parfumul și pleacă.
Doar balega cailor rămîne sub fereastra ta.

* * *

Sînt gropar într-un oraș unde,
aparent, nu moare nimeni.

Sap gropi ce rămîn mereu nefolosite.

Dimineața, vin unii cu schițe perfecte:
lungime, lățime, adîncime.
Insistă să respect măsurătorile,
plătesc, pleacă și
nu îi revăd niciodată.

Seara, apar alții și îmi cer
să pun pămîntul înapoi,
în gropi.
Insistă să nu rămînă
nici un bulgăre pe dinafară.
Plătesc, pleacă și
nu îi revăd niciodată.

A doua zi, o luăm de la capăt.

Aș înnebuni
dacă nu aș juca zaruri
cu paznicul cimitirului!

Trăim în lumi paralele. Doar liniile păcatului
ni se ating, uneori. Fiecare poartă în sine
scheletul păsării tăiate în copilărie, îmi spui.
Eu tac, nedumerit,
ca un hoț într-o casă goală. Un animal de circ
ce a uitat să vîneze și se mulțumește cu
bucățița de zahăr din palma dresorului său.
Un spectacol de instincte mutilate e omul.
O încercare nereușită a lui Dumnezeu
de a se autoexila.

Fugi.
Șarpele casei a obosit să te însoțească.
E plin pămîntul de pieile lui lepădate în grabă.
Fiecare zi – o capcană.
Îi admiri perfecțiunea înainte de a păși în ea.
Uite, acum intri în orașul
construit împrejurul unui cuib de pasăre.
Mîine îl vei părăsi. La fel de gol.
Sufletul tău se strecoară mereu
în alt corp și tot nu își găsește liniștea.
O temniță cu pereți lichizi de unde
încă nu ai evadat e viața. Un măr
fără conținut. O sferă căreia
un geometru nebun îi tot mută centrul.

Mă priveai (ne)vinovată.
O greșeală de ortografie pe albul cearceafului.
În grădină se stingeau, cu uimire, licuricii.
Nicio inimă nu e vie pînă cînd
nu îi ștergi conturul, îți spuneam.
Tu tăceai. Așteptam unul lîngă celălalt
– două bucăți de cremene cu care
Dumnezeu întîrzia să aprindă focul.

Dau ocol casei tale,
așa cum, demult,
mama desena un cerc de lapte
împrejurul leagănelui meu,
să mă ferească de rele.

Nu te zăresc.
Ești tot frumoasă ca nimicul?

Mai locuiești aici?
Mai cînți la pianul acela
pe care făceam amor
ori de cîte ori
rămîneam singuri acasă?

Ofrandă adusă muzicii – iubirea!
ne dezvinovățeam noi rîzînd.

Eram tineri. Pe atunci,
centrul încă nu tînjea după margini.

Acum, dau ocol casei tale.
Mă latră un ciine.
Se apropie noaptea,
îchide fereastra.

Dar, mai ales, dezleagă ciinele:
nu te poate păzi dacă îl ții în lanț.

El are nevoie să se întoarcă,
în vremea cînd a fost lup.